

Zaburzenia płciowej

tożsamości

Prawdziwa identyfikacja płciowa bywa czasem bardziej skomplikowana niż jej deklaracja poprzez manifestację roli płciowej – „jestem kobietą”, „jestem mężczyzną”. Psychiczne poczucie płci nie zawsze zgadza się z kryterium płci biologicznej. Świadectwo urodzenia stwierdza tylko przynależność do jednej płci na podstawie posiadanych narządów płciowych. Najczęściej subiektywna deklaracja oraz obiektywne prawidłowości budowy anatomicznej rzeczywiście są ze sobą zgodne. Ale nie zawsze. Niektórzy ludzie czują, że czasem więcej łączy ich z płcią przeciwną, niż z własną. Identyfikacja z płcią to zjawisko bardzo złożone, indywidualne dla każdego w swej niepowtarzalnej złożoności, a także nie zawsze do końca uświadamiane.

By wyczerpująco ująć całą specyfikę seksualizmu człowieka współczesna seksuologia wprowadziła termin „ambiseksualizm”. Oznacza on tyle, co „nieokreślona płciowość”, plastyczność zachowań człowieka w zakresie płci. Stopień ambiseksualności u każdej osoby jest inny. Ambiseksualizm jest zespołem zachowań występujących pomiędzy repertuarem męskich a repertuarem kobiecych reakcji płciowych. Społeczna norma identyfikacji płciowej i podejmowanej roli płciowej – męskiej lub żeńskiej – określa granice ambiseksualizmu. Natomiast wszelkie transpozycje identyfikacji i roli płciowej zachodzą w obszarze wyznaczonym tymi granicami i można je opisać w ramach czterech powszechnie znanych zespołów klinicznych: biseksualizmu, homoseksualizmu, transwestytyzmu i transseksualizmu.

Krótką analizą tych kategorii pozwoli na ukazanie zaburzeń w relacji przynależności do płci biologicznej ze stabilnością identyfikacji płciowej.

Termin „biseksualizm”, ujmując rzeczy etymologicznie, oznacza dwoistość płciową. W terminologii medycznej funkcjonują dwa znaczenia tego terminu: biseksualizm jako nazwa wskazująca na obecność u tego samego osobnika gonad męskich i żeńskich, a także jako skłonność człowieka do kierowania popędu płciowego zarówno ku przedstawicielom własnej płci, jak i płci odmiennej.

Zdaniem wielu psychoanalitików każdy człowiek posiada jawne lub ukryte skłonności biseksualne. O seksualizmie człowieka można mówić już w okresie rozwoju płodu. Embrion nie wykazuje żadnej konkretnej identyfikacji płciowej. Dopiero później, kiedy człowiek zyskuje świadomość własnej płci, identyfikuje się z mężczyznami lub kobietami, albo jawi się sobie jako kombinacja cech obydwu płci. Świadomość własnej płci jest rzeczą szczególnie ważną, bowiem najpierw „wpisujemy się” mechanicznie w społeczny stereotyp, a dopiero potem potrafimy go analizować. W dodatku w okresie dzieciństwa, czyli na wczesnym etapie rozwoju osobniczego, wiedza o znaczeniu płciowości w różnicowaniu ludzi jest dość ograniczona, zaś role płciowe są jeszcze chwiejne. Zatem pod względem płciowym, choć nie pod względem ściśle seksualnym, biseksualizm uważa się za zjawisko fizjologiczne i normalny aspekt dojrzewania psychoseksualnego.

Natomiast obserwacje kliniczne biseksualizmu jako inwersji płciowej wykazują, że osoba biseksualna, bez względu na płeć, w towarzystwie kobiet zachowuje się jak kobieta, zaś w towarzystwie mężczyzn zachowuje się jak mężczyzna. Tego typu osoby, kiedy znajdują się w otoczeniu dwupłciowym, przeżywają wiele wewnętrznych napięć .

Istota homoseksualizmu polega na tym, że odczucia seksualne homoseksualisty, w warunkach swobodnego wyboru partnerów, wzbudzają osoby tej samej płci. Określenie „płeć” oznacza tu typ zewnętrznej budowy ciała – męski lub żeński, i odnosi się głównie do budowy zewnętrznych narządów płciowych. Natomiast męski albo kobiecy typ zachowania – pełniona rola płciowa,

zalicza się do innych cech atrakcyjności seksualnej. Inaczej mówiąc, homoseksualizm polega na rozbieżności między psychicznym poczuciem płci i budową narządów płciowych zgodną z tym poczuciem a kierunkiem popędu seksualnego (ku osobom o takich samych narządach płciowych).

Inwersja transwestytyczna sprowadza się do poważnego zaburzenia identyfikacji płciowej, a przede wszystkim zaburzenia przybieranych ról płciowych. W sensie psychologicznym transwestytyzm polega na wewnętrznym przymusie przebierania się i wcielania w rolę płci odmiennej biologicznie. Jeśli ten wewnętrzny przymus nie zostaje zrealizowany, transwestyta odczuwa ogromne napięcie psychiczne. Jednocześnie pragnie on by otoczenie akceptowało go w nowej roli płciowej.

Transwestyta jest normalnym przedstawicielem własnej płci biologicznej, którą „opuszcza” pod wpływem przymusu wewnętrznego, objawiającego się jako niepokój, czy stan napięcia. Człowiek dotknięty transwestytyzmem pozostaje w obrębie drugiej płci przez cały czas podniecenia seksualnego. Po spełnieniu, gdy napięcie seksualne spada, na ogół wraca do swego biologicznego wcielenia. Zatem człowiek dotknięty transwestytyzmem zawiera w sobie dwie osobowości – żeńską i męską, a każda z nich ma cechy repertuaru zachowań właściwych dla siebie.

Transseksualizm jest odmianą zaburzeń również związanych z identyfikacją i rolą płciową, a istota jego polega na całkowitym zaburzeniu tejże identyfikacji i roli płciowej. Przejawia się to w niezgodności między psychicznym poczuciem płci a biologiczną budową ciała oraz płcią socjalną, metrykalną i prawną. Transseksualista ma stałe, nieodparte pragnienie bycia osobą płci przeciwnej, co realizuje poprzez sposób ubierania się i zachowanie oraz pełnienie ról społecznych (w tym seksualnych) zgodnych z psychicznym odczuwaniem płci. Odczuwa on satysfakcję, gdy bliższe i dalsze otoczenie uzna go za osobę należącą do tej upragnionej płci.

Pragnienie uzyskania akceptacji ze strony innych ludzi w pełnieniu roli płciowej zgodnej z płcią odczuwaną psychicznie jest u transseksualistów niezwykle silne.

Z jednej strony zjawisko transseksualizmu jest niezwykle, a z drugiej strony niesłychanie proste, oczywiste – po prostu zjednoczenie w jednej psychofizycznej istocie dwóch doskonale już znanych płci .

Istnienie zaburzeń w zakresie zachowań seksualnych świadczy o tym, iż nie wszystko jest jednoznaczne, skrajnie różne, ale że również na gruncie seksualizmu człowieka istnieją kategorie „pomiędzy”, łączące w sobie męskość i kobiecość.

Badania nad tożsamością seksualną doprowadziły do drastycznego uświadomienia trudności w zdefiniowaniu płci oraz przeświadczenia, że mogą istnieć w jednostce poważne konflikty między płcią psychiczną a płcią społeczną, między przypisywanym płci wyglądem zewnętrznym a poczuciem wewnętrznym płci, itp. Wielu współczesnych specjalistów podziela przekonanie, że należy dopuszczać do kierowania się przede wszystkim odczuciem płci psychicznej. Psychika człowieka jest nieskończona, gdyż zawiera wszystko: i doskonałość, i zło, i piękno, i brzydotę, i zarówno odrzucenie płci, jak i jej „podwojenie”, i męskość, i kobiecość.

Specyfika płci, jako kategorii biologicznej, polega na stabilnym na ogół naznaczaniu człowieka jako przedstawiciela kobiet lub mężczyzn. W kontekście tożsamości płciowej, kryteria i podzielenie członkostwa grupowego są więc względnie trwałe. Ale jednocześnie stabilność tożsamości płciowej jest względna, ponieważ płeć ma także wymiar społeczno-kulturowy, bardziej niż aspekt biologiczny podatny na transformacje.

Kategorią wyjaśniającą społeczno-kulturowy wymiar płci są role płciowe oraz będące ich ideologicznym uzasadnieniem i podstawą procesu socjalizacji człowieka, stereotypy płci.

Jeśli szukają Państwo pomocy w napisaniu własnej pracy -

potrzebują Państwo fachowych konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - profesjonalna pomoc w pisaniu prac w granicach prawa.